

o stavu jednání uvědomiti, bylo přece i nadále povinností odvolatelovou, aby Dr. K. na jeho žádost také o věci zpravil a zaslal mu aspoň opis vyúčtování. Odvolatel však po dlouhou dobu ponechal dopisy Dr. K. bez odpovědi a projevil tak ve styku s kolegou hrubou nevšimavost k povinnostem tohoto kolegy a právem proto kárná rada uznala odvolatele vinným.

Čís. 271 dis.

Disciplinární rada je povinna zakročiti z povinnosti úřední, jakmile se jakkoli dozví o kárném poklesku příslušníka advokátského stavu. I anonymní udání může zavdati podnět k šetření a k zavedení disciplinárního řízení.

Odmítací právo podle § 35 disc. statutu pro advokáty může obviněný advokát vykonati do počátku ústního přelíčení; to začíná přednesem zpravodajovým.

Zástupce advokátní komory v kárném řízení není obžalobcem ve smyslu trestního řádu, nýbrž pánem obžaloby je kárná rada.

Zásada § 10 adv. ř., že advokát v téže právní rozepři nesmí zastupovati obě strany, platí všude tam, kde jde o zastoupení odporujících si zájmů, a jest jí užiti i pro oblast práva trestního.

Disciplinární rada může při výměře trestu přihlížeti jako k okolnosti přitěžující i k takovým předchozím odsuzujícím nálezům, jež by s pozdějším nálezem byly jinak v poměru spojitosti podle § 265 tr. ř.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1935, Ds I 44/35.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl odvolání obviněného advokáta z nálezu disciplinární rady advokátní komory v Praze ze dne 28. ledna 1933, jímž byl odvolatel uznán vinným disciplinárním přečinem porušení povinnosti povolání, potrestán peněžitou pokutou v částce 500 Kč a odsouzen k náhradě nákladů disciplinárního řízení.

Z d ů v o d ů:

Pokud se vývody odvolání netýkají přímo odsuzujícího výroku, nebylo by ani zapotřebí se jimi obírat, nicméně budiž na ně pro jistou souvislost stručně odpověděno toto:

Podle § 23 disc. statutu zakročuje disciplinární rada z povinnosti úřední, jakmile buď sama shledá nebo z oznámení nebo stížnosti se dozví, že se některý advokát nebo kandidát advokacie dopustil nějakého přečinu disciplinárního.

Z tohoto ustanovení plyne, že disciplinární rada, jejíž úkol záleží v hájení povinností stavu a povolání advokátského, je povinna zakročiti z povinnosti úřadu, jakmile se — ať jakýmkoliv způsobem — dozví o nějakém kárném poklesku příslušníka stavu advokátského. Může proto,

hledě najmě ke všeobecnému výrazu »oznámení« (§ 23), podle okolností i anonymní udání dáti podnět a popud k šetření a zavedení kárného řízení (srov. § 87 tr. ř.). V souzeném případě pozbývají ostatně vývody odvolatelovy tím více na opodstatněnosti, ježto obsah onoho anonymního udání vyčerpává se vpravdě v tom, že udavatel upozorňuje pouze disciplinární radu na prohlášení obviněného v »P. 1.« ze dne 11. dubna 1931 a na článek »Z. v květnu před porotou« ze dne 13. dubna 1931 v témže časopise a žádá, aby se zjistilo, zda prohlášení obviněného je správné či nikoli. To připouští sám odvolatel ve svém odvolání. Není dále pochybnosti, že již ony dva články samy o sobě mohly dáti podnět disciplinární radě k zakročení z moci úřadu, zejména když v té době byl tu nález disciplinární rady ze dne 20. října 1930, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem poškození cti a vážnosti stavu z té příčiny, že vědomě spolupůsobil za účelem nepřipustné reklamy pro sebe při uveřejňování časopiseckých zpráv. — — —

Pokud jde o sám odsuzující výrok, vytýká odvolatel především jako nepřipustné, že disciplinární rada zavedla v tomto směru proti němu disciplinární řízení bez jakéhokoliv udání a bez jakéhokoliv cizího popudu. V tomto směru stačí poukázat na citované již ustanovení § 23 discipl. statutu a připojené k němu úvahy, podle nichž je disciplinární rada nejen oprávněna, nýbrž i povinna zakročiti z povinnosti úřední, i když se sama, tedy bez jakéhokoli udání nebo cizího popudu, dozví o nějakém kárném provinění advokáta.

Bezpodstatná je další výtká, že pro kárný delikt, jímž byl odvolatel uznán vinným, byla ihned podána obžaloba, aniž bylo zavedeno předběžné vyhledávání a byla odvolateli poskytnuta možnost obhajoby.

Odvolatel přehlíží, že podle 1. odst. § 29 disc. statutu má disciplinární rada před vydáním odkazovacího usnesení konati přípravné vyhledávání jen, je-li toho potřeba. Takovéhoho opatření nebylo však v souzeném případě podle povahy věci zapotřebí, jak dokazuje nejlépe skutečnost, že odvolatel ani při ústním líčení před kárnou radou neučinil žádné důkazní návrhy za účelem bližšího vyšetření nebo objasnění věci a nečiní tak ani ve svém odvolání. Odvolateli bylo odkazovací usnesení ze dne 8. listopadu 1934 doručeno a z něho zvěděl měrou postačující, ve kterých směrech je proti němu vzneseno obvinění; měl proto v mezidobí do 28. ledna 1935, kdy konáno bylo ústní líčení, dosti možností a příležitostí, aby učinil příhodné návrhy na doplnění řízení ve směrech jím chtěných aneb aby možnosti té využil při ústním líčení. Je proto v odporu se spisy tvrzení odvolatelovo, že teprve při ústním jednání byly mu obsah obvinění a jeho detaily předneseny.

Odvolatel nebyl také zkrácen v právu, zaručeném mu ustanovením § 35 discipl. statutu, totiž v právu odmítnouti dva členy disciplinární rady. Ze spisů není sice zjevno, že odvolateli byl seznam členů kárného senátu sdělen. Leč i kdyby to bylo opominuto, — odvolatel to při ústním líčení nevytýkal, — měl možnost použití onoho práva před započetím přelíčení (§ 35 disciplinárního statutu), které podle výslovného ustanovení § 37, odst. 1 disc. statutu počíná přednesem věci zpravodajem a nikoli, jak odvolání za to má, již pouhým vejítím obviněného do jednací síně. Nezachoval-li se tak, dal tím, třeba mlčky, na jevo souhlas, aby se

přelíčení zúčastnil a o jeho věci rozhodoval i onen člen kárného senátu, o němž odvolatel v odvolání tvrdí, že je proti němu nepřátelsky zaujat.

Odvolatel uplatňuje dále, že byla porušena zásada procesuální jurisdikce tím, že disciplinární rada uznala odvolatele v jednom bodě vinným, ačkoli návladní komory při ústním líčení navrhl, aby odvolatel byl osvo- bozen i v tomto bodě. Je pravda, že návladní komory při ústním jednání skutečně takový návrh učinil; leč z toho nemůže ještě odvolatel nic ve svůj prospěch dovozovati. Je správné, že i v kárném řízení proti advo- kátům platí zásada obžalovací, než jen potud, že obviněný nemůže býti beze svého souhlasu odsouzen za čin, který nebyl předmětem odkazo- vacího usnesení, avšak kárná rada není při svém konečném rozhodnutí vázána právním posouzením, projeveným návladním komory v konečném návrhu (r. č. 33 a 110 dis.), ba kárná rada může obviněného odsouditi i pro jednání, ohledně něhož vzal zástupce komory odkazovací usnesení zpět; neboť zástupce advokátní komory v kárném řízení není obžalobcem ve smyslu trestního řádu, nýbrž pánem obžaloby je kárná rada (r. č. 33, 39 dis.).

Nelze shledati důvodnými ani věcné námitky, pod bodem II. odvolání uplatněné a dlužno naopak souhlasiti se stanoviskem napadeného nálezu. Odvolatel nevytýká, že by v odkazovacím usnesení nebyl věrně repro- dukován obsah spisu krajského soudu v Kutné Hoře č. j. . . . Ze zodpo- vídání Josefa Z. ml. skutečně pak vyplývá, že za vyšetřování měnil své výpovědi a že, popíraje vlastní vinu na vraždě — několikráte obvinil svého otce Karla Z. st., že zavraždil Aloisii Z.

Odvolatel doznal a doznává i v odvolání, že mu obsah zmíněného spisu byl dobře znám, a nepadá na váhu, že si tuto známost zjednal až po publikaci obžaloby. Vzhledem na uvedené zodpovídání Josefa Z. ml. byl tu však již skutečně rozpor zájmů a rozpor ten nemohl uniknouti obvi- něnému při vynaložení povinné dbalosti a obezřetnosti, jež mu v dotčeném směru náležela; byl proto povinen, aby z onoho poznatku vyvodil dů- sledky plynoucí z ustanovení §§ 9 a 10 adv. ř., totiž, aby se zřekl za- stoupení buď obou Z. nebo aspoň jednoho z nich. Disciplinární rada dovozuje správně, že na věci nemůže nic změnití okolnost, že obhajoba Z-ových se pak ustálila na stejném podkladě, t. j. na popření jakékoli účasti na vraždě; neboť nebylo vyloučeno a nemohl jako zkušený obhájce vyloučiti ani obviněný, že některý ze Z. tuto základnu své obhajoby po případě zase opustí, jak se skutečně také za hlavního přelíčení stalo se strany Josefa Z. ml., jenž zase počal tvrditi, že vraždu provedl otec (se Š.). Odvolatel se nemůže ve svůj prospěch odvolávati na vyjádření tehdejšího předsedy porotního soudu, neboť tento neudal jen to, co od- volání cituje, nýbrž seznal také, že oba Z. téměř při každém výslechu jinak vypovídali a to, co jeden den tvrdili, druhý den zase rozhodně po- přeli, že proto dospěl k náhledu, že by se mohlo státi, že obhajování všech tří obžalovaných Z. jediným obhájcem nebylo dobře možné, že proto od- volatele na to upozornil a že se ho ještě ráno před porotním líčením opětne tázal, nebylo-li by lépe, aby se rozdělil o obhajobu některého ze Z. s jiným obhájcem.

Upozorněn byv takto opětovně samým předsedou porotního soudu na rozpor zájmů svých klientů, měl odvolatel tím bedlivěji věc uvažovati

a tím více osvědčiti takovou míru bedlivosti, dbalosti a obezřetnosti, jaké bylo zapotřebí a při jejímž povinném osvědčení by nebylo došlo k zavadnému jednání. Odvolatele nemůže ospravedlniti, že předseda hlavního přelíčení z povinnosti úřední neučinil nějaké opatření o odděleném obhajování Z., neboť vedle povinnosti předsedovy byla tu podle § 42, odst. 3 tr. ř. i souběžná povinnost odvolatelova a ukládala mu povinnost tu zejména zvláštní ustanovení §§ 9 a 10 adv. ř. platná pro něho jako advokáta. Je jasno, že převzav obhajování obou Z., byl odvolatel podle § 9 adv. ř. povinen se stejnou horlivostí, věrností a svědomitostí hájiti zájmy obou ve všech v úvahu přicházejících směrech, což však při odporujících si zájmech obou obžalovaných bylo samozřejmě vyloučeno a nemožno. Již ze samého ustanovení § 9 adv. ř. vyplývala povinnost odvolatelova zříci se zastupování aspoň jednoho z obou Z. a nebylo by ani třeba odvolávati se na ustanovení § 10 adv. ř. Než i tu sdílí kárný soud odvolací výstižné úvahy kárné rady, podle nichž zásady v § 10 adv. ř. vyslovené dlužno užiti nejen pro obor práva občanského, nýbrž všude tam, kde jde o zastoupení odporujících si zájmů, tedy i pro oblast práva trestního.

Za tohoto stavu nemůže odvolatele zbaviti viny ani poukaz na vyjádření Dr. C., zvláště když, pokud jde o otázku subjektivního zavinění, nevyžaduje se výslovného porušení povinností advokátu zákonem uložených, nýbrž stačí pouhá nedbalost; a že při nejmenším tato zde byla, ukazují s dostatek výsledky řízení. Odvolání co do výroku o vině bylo tudíž zamítnuto jako bezdůvodné.

Totéž platí i o odvolání z výroku o trestu. Přiznala-li kárná rada obviněnému jako okolnost polehčující, že jednal bona fide, přiznala mu víc, než co má oporu ve zjištěném stavu věci a nemá proto odvolatel nejmenšího důvodu ke stížnosti.

Právem přihlížela kárná rada i k předcházejícím kárným trestům obviněného. Tvrdí-li odvolatel poukazem na rozhodnutí nejvyššího soudu vídeňského Dis I 2/11 J. Bl. 40/1912, že kárná rada neměla bráti zřetel na trest obviněnému dřívějším nálezem uložený (odvolatel míní tu zjevně nález disciplinární rady z 28. listopadu 1932), svědčí to o tom, že odvolatel pravý smysl onoho rozhodnutí nepochopil. Jak v tomto, tak i v rozhodnutí čs. nejvyššího soudu č. 46 dis. Sb. n. s. je vyslovena zásada, že ustanovení § 265 tr. ř. nelze obdobně použiti v řízení kárném. To znamená, že v kárném řízení může disc. rada při výměře trestu přihlížeti jako k okolnosti přitěžující i k takovým předchozím odsuzujícím nálezům, jež by s pozdějším nálezem byly jinak v poměru spojitosti podle § 265 tr. ř.

Čís. 272 dis.

Příčí se cti a vážnosti stavu: dal-li advokát informaci k novinářskému článku, snižujícímu činnost jiného advokáta a vyzvedajícímu pochvalně činnost jeho vlastní; dal-li v denním listě uveřejniti inserát, v němž nápadně označoval rozsah své kanceláře (»Třetího koncipienta přijme...«).

(Rozh. ze dne 23. prosince 1935, Ds I 61/35.)